

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Ο άερατος κακοποιός της κεραπέλευς. Τά ειρωνικά γράμματά του προς τους άστynomικούς. Τά πτώματα τών νέων κι άμωφρων γυναικών. Η λύσσα του Σαρλ Λαλλάρ. Μιά επίσκεψη στο ύπαιθρο ξενοδοχείο της οδού Ντυμαρσύ. Τ' ανατριχιαστικό δράμα της Ζαννέτ Βωτιέ. Ο «Δεν-Σουάν» κ' οι τρεις «έκβιασται» μιάς άπαχικής συμμορίας. Η σύλληψη του άπαχη Ντωντέ, του «βασιλέως» τών κακοποιών. Η συνταραχτικές έμελογίες τών κακούργων, κλπ

Γενική Άσφάλεια δυό χρόνια τώρα προσπαθούσε να συλλάβη έναν άδικοτα καμυστηριώδη κακοποιό. Αυτός ο έγκληματίας φαίνεται ότι είχε μια πολύ πρωτότυπη μέθοδο για να παρασύρη τά θυμάτά του, γιατί δεν μπορούσαν τά λαγυνοί της άστynomίας ν' ανακαλύψουν κανένα ίχνος του. Καταλαβαίνετε συνεπώς τό θυμό του και τί λύσσα του. Έκείνο όμως που τούς έθιγε στην επαγγελματική ικανότητά τους, ήταν τά διάφορα άνωνωμα γράμματά του κακοποιού, ό οποίος διασκεδάζε μαζί τους. Κάθε μήνα έλάμβαναν και μία έπιστολή του, ή οποία είχε πάνω-κάτω αυτό τό περιεχόμενο:

«Είκοσι άστynomικοί, «Αν θέλετε να διασκεδάσετε, έλατε στον άριθμό τέλει της τάδε λωφορίας. Θα βρείτε, με την αλληθεια, πολύ ένδιαφέροντα πράγματα».

Και πράγματι, οι άστynomικοί όταν από περιέργεια τόκυαν να πάνε στο μέρος που τούς ύπεδείκνυε, εβρισκαν πάντα τό πτώμα μιάς νέας κι άμωφρης γυναικάς. Μιάς ατόγγορας. Άλλά τί ήξερε λοιπόν ο άνώνωμος έπιστολογράφος τους, ότι αυτή ή γυναίκα επρόκειτο ν' αυτοκτονήσει; Αυτό ήταν που νεύριασε τούς άστynomικούς και τούς έκανε να υποθέτουν ότι ο άγνωστος κακοποιός ήταν ή αίτία κάθε τέτοιου συνταραχτικού δράματος. Μά άλλες ή, προσπάθειές τους για να τον συλλάβουν πήγαιναν χαμένες. Κι άσφαλώς ποτέ δεν θα έπεφτε στα χέρια τους, αν ο ίδιος δεν προδινόταν τέλος μ' αυτά τά ειρωνικά σημειώματά του.

Μιά μέρα στο τμήμα του Σαιν-Μαρτέν έληφθη ένα γράμμα για τον άστynomό Σαρλ Λαλλάρ, έναν από τούς πιο φημισμένους τεκτιβ του Παρισιού. Έκείνο τό πήρε, τ' άνοιξε κι' άρχισε...να καταρρέει τό σώματι! «Ο θυμός του τον έπιανε. Τά μάτια του πετούσαν σπύδες. Αυτό τό γράμμα ήταν πάλι από τον μυστηριώδη κακοποιό. Το έγραφε ότι στην οδό Ντυμαρσύ κι' ακριβώς στον άριθμό 43, υπήρχε μία υπόθεσι που τον ένδιέφερε. Ο Λαλλάρ δεν έβγαζε καιρό. Είδοθίησε τούς βοηθούς του, πήδηξε σ' έν' αυτοκίνητο και μ' ιλιγγιώδη ταχύτητα έφτασε στο ύποδεικνυόμενο σπίτι. Ήταν ένα ύπαιθρο ξενοδοχείο του έρωτος. Ο Λαλλάρ ανέθηκε γρήγορα τις σκάλες του, άρπαξε από τό λαϊμό τον ξενοδόχο και τον άνάγκασε να του όμολογήσει τί είχε συμβή εκεί πέρα. Έτσι έμαθε ότι δώ και λίγη ώρα, σ' ένα δωμάτιο του τρίτου πατώματος είχε άκουστή μιά πιστολιά.

—Νόμισα ότι κάποιοι πελάτες θ' άστειεύονταν, τού είπε ο ξενοδόχος και γι' αυτό δεν άνηύχησα. Άν χαλούσα τό κέρρι μου για τέτεια μικροπράγματα, τότε δεν έπρεπε να κάνω τίποτ' άλλο παρά ν' άνεβοκατεβαίνω τις σκάλες!

Ο άστynomικός έβγαλε τό πιστολι του, ανέθηκε στον τρίτο όροφο κι' άρχισε ν' άνοιξη τά δωμάτια με δυνατές κλωσές. Οι έννοικιοι, συνθιασμένοι από τις έφόδους της άστynomίας, δεν διεμαρτύροντο. Πολλοί μάλιστα άπό αυτούς γνώριζαν και προσωπικά τον Λαλλάρ και τον χαιρετούσαν με σεβασμό και φόβο. Τέλος ο άστynomικός έφτασε στο τελευταίο δωμάτιο του διαδρόμου. Άκουσε τότε ύπώκοφα βογγητά πόνου κι' έναν έπιβασιοντιό ρέχο. Κάποιος πληγωμένος θανάσιμα, εμμηχούσε πίσω από έκείνη την κλειδαμένη πόρτα. Ο Λαλλάρ με την πάση του εζύρη κι' νά την άνοιξη. Μά τό θέμα που παρουσιάσθηκε μπροστά του ήταν τόσο ανατριχιαστικό, ώστε ώπιθοχώρησε με φρίκη. Μιά γυναίκα ήταν έσπλωμένη καταγής κι' έπλεε σέ μιά λίμνη αίματος. Δίπλα της φρισκόταν ένα μικρό παιδί στραγγαλιμένο. Μά αυτή ή γυναίκα ζούσε άκομη. Ο άστynomικός έσκυψε από πάνω της και τή ρώτησε πλησιάζοντας σ' αυτή της: —Ποιός σάς χτύπησε;

Η έτοιμοθάνατη συγκέντρωσε τότε όλες τις δυνάμεις της και τού άπάντησε:

—Στραγγάλισα τό παιδι μου και θέλησα να σκοτωθώ για να γλυτώσω από τις άπειλές του φίλου μου.

—Ποιός είνε; Πώς λέγεται; της είπε ο άστynomικός. —Μωρίς Ξαθιέ. Τον γνώρισα από μιά άγγελία στις έφημερίδες, δώ κι' ένα μήνα. Ήταν ένας παλιάνθρωπος. Μου έπαρνε όλα τά λεπτά και μ' άπειλούσε ότι θα με καταγγείλη στην άστynomία.

Η έτοιμοθάνατη δεν μπόρεσε να συνεχίση την άφηγησί της. Ένα κόμα αίματος της έπιξε τή φωνή. Έγειρε προς τά πίσω τό κεφάλι και τά μάτια της άναποδογύρισαν. Είχε πεθάνει. Ο άστynomικός διάταξε τότε τούς βοηθούς του να φροντίσουν για τί μεταφορά τού πτώματος της γυναίκας και τού παιδιού κι' έκείνος έθρκε πάλι τον ξενοδόχο για να τού ζητήσει μερικές πληροφορίες. Έτσι έμαθε ότι αυτή ή τραγική μητέρα όνομαζόταν Ζαννέτ Βωτιέ κι' ότι την είχε οδηγίσει σό ξενοδοχείο ένας κύριος, ό οποίος την έπιοκεπτόταν τό θράθυ, μάλωνε μαζί της κι' έφευγε άφου τή ταόκίε κυριαλεκτικώς στο ξύλο. Ο Λαλλάρ ένθουσιασμένος που ή έρευνή του για τον μυστηριώδη κακοποιό είχαν θρη έπιπέλους τό σωστό όδρομό τους, έπρεξε στα γυφασεία της άστynomίας, πήρε τό «σώμα» μιάς έφημερίδος του τελευταίου μηνός κι' άρχισε να διαβάξη προσεχτικά τις μικρές άγγελίες της. Ξαφνικά τό βλέμμα του έπεσε στην άκόλουθη άγγελία:

«Σοβαρός νόμος, ήλικια σαράντα χρονών, μ' ένσημο είσόδημα σαράντα χιλιάδων φράνκων, ζητεί να γνωσίση μιν άγνωστούς άμωφρον νέα, γιά να την παντρευίη Γράφιατε : Μ. Ζ., Πόσι - Ρεστάν, Θυρίδα 320».

Ο άστynomικός κράτησε στο κάρνι του μερικές σημειώσεις. Έπειτα έμαξε πάλι έν άλλο τόμο της έφημερίδος και θρή, επίσης μιά παρόμοια άγγελία αυτού του παρβόδου «Μ. Ζ.». Ύστερα, θέσειος πεία, ό τί αυτός ο σοβαρός κύριος ήταν άνακατεμένος στο τελευταίο δράμα της οδού Ντυμαρσύ, πήγε στο ταχυδρομείο και ζήτησε να μάθη τί άνθρωπος ήταν αυτός ο κ. Μωρίς Ξαθιέ. Έκει όμως πληροφορήθηκε ότι στη θυρίδα 320 έπαρναν τά γράμματά τους κι' άλλοι τέσσερες φίλοι του Ξαθιέ.

Ο Λαλλάρ όταν συγκέντρωσε αυτές τις πληροφορίες, γύρισε στη Γενική Άσφάλεια, διεβίβασε ότι ήξερε στο διοικήτι του και κατόπι έδωσε έντολή σέ μερικούς μυστικούς άστynomούς να παρακολούθησουν τά άτομα που θ' άνοιγαν τή θυρίδα 320 και να μη τούς άφήνουν ούτε λεπτό από τά μάτια τους.

Αυτή ή παρακολούθησι κράτησε είκοσι μέρες. Οι άστynomικοί έμαθαν τούς πέντε έννοικιαστές της θυρίδας κι' όταν πεία θεσάώθηκαν για τις ύποπτες επεχειρήσεις τους, μία μέρα τούς συνέλαβαν και τούς ώδηγήσαν στην άστynomία. Ο Μωρίς Ξαθιέ ήταν ένας πολύ κομψός κι' άξιοπρεπής «κύριος».

Οι συνένοχοι του ήσαν επίσης άπαισιος κανεπέσι και τού παλουκίου. Όλοι τούς όμως είχαν πείσι από τά σύνεφα! Δεν ήσαν ήμισα και δεν είχαν ιδέα για τί τούς κατηγορούσαν. Μά τά λαγωνικά της Γενικής Άσφαείας είχαν τόσο πεισματώδη, ώστε δεν έννοούσαν να τούς άφήσουν να τούς εφεύγουν από τά χέρια τους. Έτσι τούς ύπέβαλαν σ' άποτριπασια θασασιστήρια και κατώρθωσαν τέλος έπειτα από δέκα μέρες να τούς άναγκάσουν να όμολογήσουν τά έγκλημάτά τους.

Οι πέντε λοιπόν κακοποιοί άποτελούσαν, καθώς άπεδείχθη, την πιο παράδοξη και την πιο έπικίνδυη συμμορία εκβιαστών. Ο άρχηγός τους ήταν ένας προμερός «βασιλέως» του όποκόμιου, ό άπαχής Νταντέ. Αυτός κατέστρωσε τό σχέδιο κ' οι άλλοι τό έκτελούσαν χωρίς κανένα διαταγμό. Το «τέχνασμα» τους ήταν περιφημο. Έγγραφαν μιά άγγελία στις έφημερίδες, όπως έκείνη που σάς άναφέραμε. Φυσικά πολλά έπαραστρατημένα κριείνα έσπευδαν να τούς γράψουν, έπιζόντας ότι θα γλύτωναν τις εϋθδεις τού σφάλματος τους με τό ν' άποκατασταθούν μ' έναν σοβαρό άνθρωπο. Στή συνέντευξη τού ώριαν, παρουσιάζονταν ο Μωρίς Ξαθιέ, ό οποίος ντυνόταν πάντα με μεγάλη κομψότητα. Αυτός ο κακοποιός είχε μιά τρομερή έπιδρασι στις γυναίκες. Άποκτούσε άμέσως την έμπιστοσύνη τους και τις έκανε να τού όμολογούν τις τραγικές περιπέτειές τους. Όταν λοιπόν ή συμμορία μάθαινε όλη την ιστορία της «παραστρατημέ- (Η συνέχεια εις την σελ. 909)

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ „ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ“ ΤΗΣ ΓΟΥΪΑΝΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 887)

μολόγησε ότι το δηλητηριώδες φείδι το είχε ένας «γιατρός-κατάδικος», ο αριθμός «10.385». Ο κατάδικος πού ήθελε ν' ακρωτηριασθῆ, τού πλήρωσε έκαστό φράγκα κι' έκείνος έβασε το φείδι πού φύλαγε σ' ένα δοχείο νά τόν δαγκώσει και νά τόν δηλητηριάσει! Οι άστυνομικοί, φυσικά, συνέλαβαν αυτόν τόν έγκληματικό «γιατρό» και κατώρθωσαν νά μάθουν τόν τρόπο μέ τόν όποιο έργαζόταν. Τους ώμολόγησε τά πάντα μέ μεγάλη άπλότητα:

—Μιά μέρα, τούς είπε, στό δάσος καθώς κόβαμε ξύλα, είδα ένα μικρό φείδι νά γλιστρήσει από τήν κουφάλα ενός δέντρου. Ήταν τόσο μικρό κι' άκίνδυνο, ώστε το πήρα στα χέρια μου. Δέν άργησα βέβαια νά καταλάβω ότι ήταν ένα φείδι «κόμπρας». Τό έκλεισα λοιπόν στό πακέτο τού καπνού μου κι' όταν γύρισα στόν καταυλισμό, κατάφερα νά θρώ ένα κουτί και νά τό βάλω έκεί μέσα. Σέ τρεις μήνες αυτό το φείδι είχε μεγαλώσει κι' ήταν επικίνδυνο γιατί οι άδένες του είχαν άρχεισει νά θγάσουν τό φοβερό δηλητηρίο τους. Ωστόσο, έμένα φαίνεται μ' είχε συνήθεισει, γιατί δέν τρόμαζε κι' ούτε προσπαθούσε νά μέ δαγκώσει. Έ, ήταν πια κάποιος γιά νά έφαρισθώ στο σχέδιό μου. Ήθελα νά δηλητηριάσω τῆς Ήεμπερλύλας μου, πού μου είχε άργήσει τό ταμῆρι από τις θηρορρολιές. Και μία μέρα κατάρριψα νά τήν πληρώσω, έχοντας κρυμμένο μέσα στό μαλλί μου τό φείδι και νά τού δώσω τό χέρι μου. Έκείνος δέν άρνήθηκε νά μου τό σφιχτεί γιά νά ρωτή όστῆς έίλωσε ότι ήταν καλός. Έτσι τήν βία κατόπι τό φείδι τόν δάγκωσε τόσο λεπτά, ώστε ούτε κανόλο το κατάλασε. Μετά από τρεις ώρες ο άπονοδος έχθρος μου είχε πεθάνει, ύποφέροντας πολύ από τούς τρομαχτικούς πόνους τού δηλητηρίου!..

—Καλά, μία γιά πούλό λόγο δηλητηριάσεις και τούς φίλους σου; —Τους βοηθούσα έσο μπορούσα γιά νά ξεκουράζονται. Έ τώρα τόχαινα καμιά φορά νά πεθαίνει και κανείς. Μά τί νά γίνει, άνθρωποι είμαστε!

Ο «10.385», ύστερ' απ' αυτές τις αποκαλύψεις του, καταδικάστηκε σέ θάνατο και καταποθήθηκε από τόν «Κύριο τού Σαίν Λωράν». Αυτές ή ιστορίες όμως πού σας ανέφερα, εινε από τις πιο συνθησιμένες στό κάτεργα τής Γουιάνης. Οι κατάδικοι εινε τόσο τρομοκρατημένοι από τό ξύλο, τις στερήσεις, τά βασανιστήρια και τή δουλειά, ώστε προτιμούν νά πεθάνουν ή νά άκρωτηριασθουν γιά νά γλυτώσουν απ' όλα τά μαρτύρια. Έτσι οι «γιατροί-κατάδικοι» τής Γουιάνης έχουν πάντοτε δουλειά. Έφαρμολόγουν άνενόχλητοι τις γλίτες και μία μεθόδους τής έπιστήμης τους, άδιαφορώντας αν θά πέσουν στα χέρια τής δικαιοσύνης και θά παραδοθουν κι' αυτόι μέ τή σειρά τους στό δήμο.

ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 883)

—Μά χωρίς έσένα δέν μπορεί νά ζήση. Είσαι ή μητέρα του.

—Μά τό ίδιο θα συμθῆ και χωρίς έσένα! Είσαι ο πατέρας του!..

Ο Ντίκι κάθισε, σάν χαμένος σέ μία πολυθρόνα. Τόν είχε περιούσει κρύος ιδρώς. Απ' έξω, άκούστηκε ένα κλάον. Ο Ντίκι ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του και φαινόταν σάν νά μή τό άκουσε. Μά ή Μάμπελ, μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στην πόρτα κι' έκανε νά φύγη.

Ο Ντίκι σηκώθηκε άπότομα και τήν άρπαξε από τό χέρι.

—Στάσου λοιπόν, Μάμπελ! Πού θά πάς; Πού φεύγεις;

—Θά φύγω... σάν τήν Τζόαν! Τού άπάντησε.

—Έ, όχι! Έκανε μέ φρίκη ο Ντίκι. Δέν θά σ' άφήσω νά φύγεις.

Και κλείωσε γρήγορα τήν πόρτα. Έπειτα έχωσε τό κλειδί μέσα στην τσέπη του.

—Φεύγα τώρα αν μπορῆς! τῆς είπε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. Έμπρός! Γιά δοκίμασε!..

Η Μάμπελ έκανε νά τρέξει πρὸς τό παράθυρο, μά ο Ντίκι τῆς έκλεισε τό δρόμο και τήν έρριξε πάνω στο τιθάκι.

Απ' έξω άκούστηκε πάλι τό κλάξον, δύο-τρεις φορές. Έπειτα, ένα αυτοκίνητο—τό αυτοκίνητο τής Τζόαν—έξερησε μέ θόρυβο. Σέ λίγο δέν άκούγόταν πια. Η Τζόαν είχε φύγει—γιά πάντα.

Ο Ντίκι τότε άγκάλιασε τή γυναίκα του κι' άρχισε νά κλάιει σιωπηλά, μέ τό πρόσωπο στο στήθος τῆς. Σέ μία στιγμή τρέλλας, τά είχαν ξεχάσει όλα: Και τήν αγάπη τους και τήν εύτυχία τους.

Μά ο κίνδυνος είχε περάσει πια, σάν ένα μαύρο σύννεφο, πού χάνεται στα βάθη τού ορίζοντος..

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΓΟΥΕΝΤΟΥΘ

Ο ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΠΕΣΚΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 897)

γιά τῆς ήμερα. Ήταν πολύ άμορφη και δέν είχε καρδιά «Νικόλα, μού έλεγε κάθε τόσο, είσαι ένα χαμένο κομμάτι. Θα σε παντρευτώ, μά δέν θα μέ περιορίσεις καθόλου. Θα διασκεδάσω μ' όλους τούς φίλους σου. Έμένα μ' άρεσουν όλοι οι άνδρες». Τότε μέ πάλαν τά νεύρα μου. Τήν άρπαξα από τά μαλλιά και τήν έδωσα, μέχρι πού νά μού άρραστή ότι μονάχα έμένα άγαπάει. Μόλις όμως τήν άφηννα από τά χέρια μου, έξαικολούθους πάλι τά δικιά τῆς. Σκέφτηρα τότε ότι έπρεπε νά ξεκαθαρίσω μία και καλή τούς λογαριασμούς μαζί τῆς. Ένα απόγευμα λοιπόν κάθησα τρεις ώρες μόνος μου ν' άπόδισα τό μαχαίρι μου. Έπειτα τού έκανα δόντια, γιά νά πικρῆνῆ. Έτσι όταν τό βράδυ πήγα νά συναντήσω τήν Τίτα στην όχησή της Νταμπατίστα, είχα ό,τι μού χρειαζόταν. Περιπατήσαμε άρκετά ώρα, συζητώντας άνόητα. Έγτερα ζαλωθήκαμε στην άμοιυδία. Τό φεγγάρι είχε βγῆ στον ορίζοντο. Έκείνη τήν ώρα ή Τίτα άρχισε νά μέ πειράζει μέ τ' άστεία τῆς. Έπειτα έβγαλε τά φορέματά τῆς και βούτηξε στό νερό. Τότε μ' έπιασε ή λύσσα μου. Τό σώμα τῆς μού βήμασε ότι έπρεπε νά τήν στατίσω. Τῆ φώναξα κοντά μου μέ τρομερότητα και τήν φίλησα. Σαφρῆς τῆς έδεσα τό στόμα μέ τό μανητί μου κι' ύστερα, μ' ένα σκαλί πού είχα μαζί μου, τῆς έδεσα τά χέρια. Έκείνη πάλευε νά ξεσηκῆ, μά εγώ ήσουν πού δυνατός. Άρχισα λοιπόν νά τῆς προσιώζω τό στήθος, τά δάχτυλα, τά πόδια. Η Τίτα μούγκριζε σάν θῆρα και τά μάτια τῆς είχαν τόσο μεγαλώσει, ώστε νόμιζα ότι θα βγουν από τις κόγχες τῆς. Έπειτα έμεινε άκίνητη. Είχε πεθάνει! Τώρα όμως άρχισε γιά μένα μία νεύρανια βουτιά. Έπρεπε νά τήν κοιμητάσω. Και πράγματι, τήν έκόμισα σέ τέσσερα κομμάτια και τήν έρριξα στην Νταμπατίστα. Έγτερα γύρισα στό άρτακολέιο και κοιμήθηκα εύχαρηστημένος. Είχα γλυτώσει από τά βασάνια τῆς φίλης μου.

Οι άστυνομικοί, όταν ο Νικόλας Ποπέσκο τέλειωσε τήν αφήγησή του έγγυλιμάτος του, άμίλητο, τού πέρασαν τις χειροπέδες και τόν άδήρησαν στην άστυνομία.

Ο Νικόλας Ποπέσκο είνε ένας από τούς παθολογικούς έγκληματίες. Μά δέν θα γλυτώσει τό θάνατο, γιατί ή δολοφονία του είνε τόσο ανατριχιαστική, ώστε ανατάτασε όλους τούς κατοίκους τού Βουκουρεστίου.

ΖΑΝ ΚΟΑΜΠ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 886)

νος, άνέθετε στον «έκβιαστή», έν άλλο μέλος τῆς σπείρας, νά συνεχίσει τή δουλειά. Ο «έκβιαστής» παρουσιάζοταν στη νέα και τῆς δήλωνε ότι, αν δέν τού έδινε ένα χρηματικό ποσό, θα τήν καθηγγειλε στην άστυνομία ότι έχει ένα νόθο παιδί κι' ότι θα τήν έκλειναν στο σωφρονιστήριο. Η νέα, γιά νά γλυτώσει τούς έξευτελισμούς και τις ταπεινώσεις, άρχισε τότε νά τού δίνει όλα τά λεφτά πού κέρδιζε από τήν τιμία έργασία τῆς. Έπειδή όμως ο «έκβιαστής» ποτέ δέν ήταν εύχαρηστημένος έβασε άκόμη και τούς άλλους τρεις συνεργάτες του νά τῆ στενοχωρήσουν μέ τις άπειλές τους. Τό «παραστρατημένο» κορίτσι άναγκαζόταν τότε νά δέχεται ένα σωρό άγνώστους γιά νά κερδίζει χρήματα κι' έτσι γινόταν μία γυναίκα τού δρόμου. Έπειδή ωστόσο δέν μπορούσε νά συνηθισῆ σ' αυτή τήν άπαίσινα ζωή, αυτοκτονούσε. Φάνεται όμως, ότι ο Νταντιέ ήταν τόσο βέβαιος, ότι δέν θα έπεφτε ποτέ στα χέρια τῆς άστυνομίας, ώστε διασκεδάσε μέ τούς άστυνομικούς, γράφοντας τους τά γράμματα πού σας αναφέραμε. Κι' αυτό ήταν ή καταστροφή του. Τό τελευταίο θύμα του, ή Ζαννέτ Βωτιέ δέν είχε έπιχειρήσει άμέσως κι' έτσι πρόλαβε νά τόσο προδώσει, αφού πια δέν φοβόταν τήν έκδίκησή τους. Μ' αυτούς τούς «έκβιασμούς», οί πέντε κομποιοι είχαν καταρθώσει νά κάνουν μία όλόκληρη περιουσία, άδιαφορώντας γιά τά δυστυχισμένα κορίτσια τού αυτοκτονούν γιά νά γλυτώσουν από τά μαρτύριά τους. Γι' αυτό και κανείς Παρισιανός δέν τούς ληήθηκε, όταν τό κακούργιοέκαιο τού Σηκουάνα τούς καταδίκασε σ' ισόθια δεσμά και τούς έστελε στην τρομαχτική κόλαση τῆς Γουιάνης.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 905)

πώ ότι ο Χούσκισον, από τήν εποχή τού πολέμου, είχε μία Γερμανική σφαίρα κοντά στην καρδιά.. Τόν είχα εξετάσει πολλές φορές... Μά κανείς μας δέν μπορούσε νά τού βγάλῆ αυτή τή σφαίρα, γιατί ή έγχειρση ήταν πάρα πολύ επικίνδυνη!.. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Χούσκισον πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, τῆ στιγμή πού τόν έσηφισε ο τρελλός έμας στα χέρια του. Με τό σφίξιμο, ή σφαίρα είχε περάσει μέσα στην καρδιά του.

Ο Τέντυ Κούπερ, ήτιε σάν τρελλός τού ούλοσκου του και χωρίς νά χαρητήση τό φίλο του, έφυγε ξαφνικά από τή Λέσχη και γύρισε μ' ένα άμάξι απ'απτά πού σέρνουν οι ίθαγενείς στό σπίτι του.

Τήν άλλη μέρα, παράτησε τή θέσι του και τό σπίτι του και γύρισε μέ τό πρώτο ύπερωκεάνιο στη Νέα Ύόρκη.

Μά όσο κι' αν έβασε, δέν βρήκε πια τήν άμορφη Σίλλεο, πού δέν έφταγε διόλου γιά τό θάνατο τού άνδρός τῆς. Κι' ο Τέντυ Κούπερ έμεινε άπαρηγόρητος σ' όλη του τή ζωή, έχοντας πάντα μαζί του, σάν τσίφι, μία χοντρή σφαίρα από ένα Γερμανικό περίστροφο..

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ